

EN FANGE

 Igjen samlet, i Herren Jesu Navn, for å høre om de store og mektige gjerninger som Du har gjort, tidligere. Og nå står vi med forventning, løfter vår tro og salver oss, til å tro at det som har blitt bedt om i kveld vil bli gitt oss. Du kjenner hver og en av dem, alt som de har bedt om. Og vi ber for dem, spesielt, Herre, de som er så nær døden. Gi fred til deres sjel om den ikke allerede er der. Gi helbredelse til deres legeme. Gi det, Herre.

² Velsign vår sammenkomst. Vi—vi ber, Herre, på dette bønnemøte onsdag kveld, det, idet vi har kommet sammen, og vet at hvor to eller flere er samlet sammen, vil Du være med oss. Og vi ber Deg, Herre, om å gi oss Ditt Ord i kveld. Tal til oss, Herre, og varm våre hjerter, spesielt, så vi kan vite hvordan vi skal disiplinere oss selv til den store tiden som ligger foran, da vi tror at vi er nær Herrens Komme.

³ Vi takker Deg for folk som nå begynner å finne troen så kjær for dem, og vet hva troen innebærer. Og vet, takker Deg også for møter som enda ligger foran, og tror at Du kommer til å gjøre noe. Herre, vi venter med forventning, som i gamle dager, tror at tiden er nær da Du bare kommer til å lukke opp Himmelens vinduer og tømme ut løftene som Gud har lovet i denne siste tid.

⁴ Nå ber vi Deg, Herre, å—å være med alle, rundt i nasjonene, for i dag hørte vi om så mange rundt omkring, over alt, som er i behov. Gi dem deres bønnebegjær, Herre. Og vi ber om å se Guds store hånd bevege seg over hele verden i blant dem som ser etter denne store ting.

⁵ Tilgi oss vår synd. Tukt oss, Herre, med Din Ånd og Ditt Ord, slik at vi kan bli disiplinerte, lydige tjenere, lydige tjenere i Guds vilje. La oss huske, og prøve å tenke i våre hjerter, hva de første kristne gjorde. Hva slags mennesker ville vi møte om vi møtte de som personlig hadde vært i kontakt med Deg. Hvordan ansiktene deres må ha lyst opp av tro og glede. Hvordan deres liv må ha vært det levende Guds Ord, rett og slett “skrevne brev lest av alle mennesker,” da de gikk sammen med og iblant folk. Gud, gi det en gang til.

⁶ Må våre liv være så overgitt til Deg, at Den Hellige Ånd vil leve Seg Selv gjennom oss, og tale gjennom oss, Herre. Må vi huske, i våre sinn, mens vi går på gaten og skubber albuer med verden, at vi er ikke ment å være lik dem. Og vi går til siden og gir dem plassen, Herre, og deres rettmessige posisjon her på jorden. Vi vil velge baksetet, da vi vet at vi er representanter fra en annen verden. Vi har et Kongerike som kommer til

makten, Herre. Og vår store Konge vil snart ankomme og ta over alle kongeriker som er i Hans domene. Og Han skal styre og regjere; sammen med Ham her på jorden, tusen år, og være med Ham for evig.

⁷ Med dette i tankene, Herre, ser vi nå framover til svaret på vår bønn. Vi ser til vår bekjennelse. Om vi har gjort noe, sagt noe, eller tenkt noe, som var imot Din gode vilje, la Jesu Kristi Blod rense oss.

⁸ Led oss, Herre, som søsteren sa i kveld, om henne og hennes mann på vei til Chicago. Led dem, Herre Gud, til det stedet Du kan bruke dem, så de kan være stråler av lys for andre som famler i mørket, som ikke kjenner vår Herre Jesus. Nå overgir vi møtet til Deg, og lytter til Ditt korrigerende Ord, så vi kan vite hvordan vi skal forberede oss til denne store timen, vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

[Tomt spor på lydbandet. Broder Neville kommenterer—Red.]

Herren velsigne deg. Takk, broder.

⁹ Dette var litt uventet for meg. Jeg, var hjemme her, jeg følte at om jeg ikke egentlig trengte å dra noe sted, nødsituasjon, ville jeg føle meg virkelig dårlig, å sitte hjemme og ikke komme til bønnemøte. Og jeg på en måte stakk innom, uventet, for meg selv, til og med for min familie. Jeg kom nettopp inn, og dro rett avgårde. Og så sa jeg, “Jeg drar ned til bønnemøte.” Og hun hadde ikke en gang tid til å gjøre seg klar til å komme, så hun visste ikke at jeg kom.

¹⁰ Så jeg er glad for å høre søsterens vitnesbyrd der, broderen, om det Lyset oppe ved Sør Carolina eller Nord Carolina, et sted. Greenville, var det? [En søster sier, “Nei. Southern Pines.”—Red.] Southern Pines. Ja.

¹¹ Broder Lee Vayle var nettopp her i dag. Jeg døpte ham, i dag, i dåpsmøtet her i dag. Du vet broder Lee Vayle, og forkynnerne her, broder Parker Thomas. Det er . . .

¹² Jeg husker den—den gangen, da en søster var i skyggemørket. Det var en stor bekreftelse, søster, om hva . . . Den Hellige Ånd vil noen ganger la oss gå avsted og teste vår tro, for å se hva, og tester andres tro. Når du ser direkte på noe, og ser noe, og sier det; andre ser og forstår det ikke, de sier det ikke er der. Skjønner? Men det er der.

¹³ Nå, det var ingen som kunne se det Lyset som hang over Paulus, men Det var der. Ingen så den duen komme ned ut fra Himmelen, i det Lyset, i en form, og hang over Jesus, uten Johannes selv. Men Det var der. Skjønner?

¹⁴ Og så, da, senere da jeg fortalte folket om dette Lyset som er lik en Ildstøtte, ville ingen tro det. Men nå har det mekaniske øyet til kameraet identifisert Det, hvordan Det kom.

Og den onde ånden er mørk.

¹⁵ Det er akkurat som våre liv, vi er skygger. Og vi er . . . Om vi er et lys, hvor om våre liv gjenspeiler Lyset for tiden, vandrer vi i Lyset.

¹⁶ Det er akkurat som om du ser ut og sier, "Jeg ser solen," på dagtid. Du—du ser skyggen fra solen. Det er en refleksjon av solen. Det er ikke solen, selv, men det beviser at det er en sol der. Det beviser det er en sol der.

¹⁷ Og nå når jeg ser, som dere som sitter der ute, bruker vifter, snakker, det betyr at dere lever, men det er bare en skygge av liv.

¹⁸ Fordi, alt må ha mørke i seg, for å lage en skygge. Skjønner? Fordi, en skygge må ha så mye mørke og så mye lys, for å lage en skygge. Og det kan ikke være bare mørkt, og det kan ikke være bare lyst. Om det er mørkt, er det virkelig mørkt. Om det er lyst, er det ingen skygge, ingen ting til å lage en skygge. Men om det er blandet med mørke og lys, lager det en skygge.

¹⁹ Så vi er egentlig skygger av lys. Nå reflekterer du et liv fra et sted. Om du er, og Kristen, dette som er en skygge, det beviser bare at det er et Liv hvor du ikke kan dø, fordi dette livet har død i seg. Skjønner? Men det er en skygge, fordi dere er levende, bevegelige skapninger med evner til å se, tenke, bevege dere, og snakke, og de fem sansene i legemet. Men likevel vet dere, de, de dør. Og det er så mye problemer. Dere vet, det kan kun være . . . Det er en refleksjon, ser dere, at det er liv og død blandet sammen.

²⁰ Det fysiske må dø. Men om du reflekterer, med ditt jordiske liv, Himmelens Lys, da reflekterer du det Evige Livet, Gud. Da når du dør, kan du ikke noe annet enn å gå til det Lyset, fordi Det er hva du har reflektert.

²¹ Om du er av den mørke verden, reflekterer du det, og du kan gjøre, kan ikke gå noe annet sted enn til mørke. Skjønner? Så vi er i en refleksjon. Så, vi ser det. Og like sikkert som Den Hellige Ånd reflekterer Lys og Liv, så reflekterer døden mørke.

²² Og her er de begge. I morg- . . . I slutten av uken, kanskje på søndag, vil vi få det lille fotografiet blåst opp til et stort format, så det kan bli hengt opp på tavlen.

²³ Hvor, *deres* bilde henger der ute på tavlen. Jeg vet ikke om dere la merke til det, eller ikke. Og så . . .

Og for omkring en uke siden, i—i Jamaica, hvor jeg misjoner-te. Vi sender lydbånd over hele verden. Og *De Syv Segl* har kommet bak inn til . . . langt bak inn til Jamaicas innland, langt inn i det indre. Og det er veldig primitivt der inne, bak Blue Mountain. Og de innfødte, noen ganger, de har

en—en lydbandspiller vi skaffet til dem, som du må—må, som den gamle Victrola, sveive på den, og så la—la den spille som det. Så, etter noen få minutter, må noen sveive på den.

²⁴ Denne gruppen hadde et—et lite batteri, seksvolt batteri, eller noe annet, spilte lydbandspilleren. Og de—de satt sammen alle sammen, omtrent som her i kveld, og lyttet til de *Seglene*, tror jeg det var. Og mens jeg talte, la de merke til, kom den inn i rommet, kom den samme Ildstøtten, beveget seg over hvor lydbandspilleren var og slo seg ned over den. Og de gikk og hentet et kamera og tok bildet av Den. Og akkurat Den samme, der er Den, henger rett der over den. Nå får vi det forstørret, så vi kan henge det på tavlen der ute, så dere kan se det.

²⁵ Vi er så takknemlige for Guds nåde som har blitt brakt til vår...oss inn i Hans Nærvær på denne dag. Så vi er takknemlige for mange ting.

²⁶ Nå tror jeg at jeg vil kikke inn her og se om jeg kan finne noen, noen notater eller noe, noe annet jeg talte over. Eller, få oss et slags...Jeg fikk en tekst skrevet ut, uansett, bak i en bok her. Om jeg kan finne den, vil kanskje Herren gi meg et eller annet å si om noe, mens vi ber.

Nå er vi under forventning til søndag.

²⁷ Jeg har talt i Budskapene. Og, søndag, holdt dere her en lang stund, på, "Hvorfor roper du til meg? Tal til folket og gå framover."

²⁸ Nå, søndag er helbredelsesmøtet da de syke skal bli bedt for. Nå, dere går rundt til de syke, og det må være en årsak til at de syke, når vi ber for dem, om de ikke blir helbredet. Og jeg ønsker, om Herren vil, for kun en kort tale på søndag morgen, også. Deretter, kommer jeg til å ha et helbredelsesmøte, og be for alle menneskene. Og Billy Paul eller noen av dem vil være her søndag morgen, omkring klokken åtte, når kirken åpner, for å gi folkene kort når de kommer inn døren, eller når de kommer inn.

²⁹ Og så, da, ønsker jeg å prøve, jeg tror Herren på en måte har gitt meg litt innsikt i årsakene til hvorfor noen mennesker ikke blir helbredet. Og jeg—jeg tror at det er mangel på forståelse. Og jeg—jeg tror, muligens, vi vil tale om det, søndag morgen, om Herren vil.

³⁰ Nå, onsdag kvelds bønnemøte er kun et kort møte hvor vi kommer sammen og ber, som vi har, og har fellesskap.

³¹ Noen ganger, jeg—tror jeg at en av de store tingene som jeg finner i denne tiden, er mangelen på oppriktighet for det vi tror. Skjønner? Skjønner? Om Gud, på John Wesleys tid, ville ha gjort på den tiden slik Han har gjort i dag, hvordan ville det ha vært; på Martin Luthers tid, eller hva mer? Som det vi ser Ham gjøre, både bevist ved Menigheten, ved Ånden;

og ved vitenskapen, og alle bevegelser, dens—fotoplaten må gjenkjenne. Og Guds Ord her erklærer Det og forteller Det før Det skjer. Og så beveger seg over, og profeterer, og viser nettopp det som Han sa. Det skjer fullkomment, nøyaktig hva Han sa. Og enda sitter vi på en måte dovne, som om vi lurer på. “Vel, lurer på om det kan gjelde meg? Lurer på om det kan bety kun menigheten, i helhet. Eller—eller, lurer på om jeg virkelig er inkludert i Dette?” Jeg tror, søndag morgen, vil jeg prøve å tale om noen av de prinsippene som kanskje kan opplyse oss litt.

³² Nå, i kveld, jeg fant noe, bare slo opp på det her, før jeg kom ned. Jeg tenkte, “Hva om broder Neville, om jeg hadde kommet ned dit, han tilfeldigvis sa, ‘Gå opp og tal,’ og bare sitter ned”? Skjønner? Jeg tenkte, “Det er best jeg skriver ned et par Skriftsteder.” For, jeg vet, han, han er slik en elskelig broder, og vi—vi setter pris på ham.

³³ Før vi ber over Ordet, ønsker jeg å gjenkjenne en—en broder. Jeg kan ikke en gang si navnet hans nå, to av dem. De er her, venner av meg. De . . . de er forkynnere og evangelister, på feltet, går ut. De hørte disse Budskapene på lydbånd. Og de kommer fra forskjellige denominelle kirker, to unge karer. Og gutten er så, en av dem er så interessert, at han fløy ned, Tucson, helt nylig, i avslutningen av et møte. Jeg tror jeg var på Business Men’s Frokost. Og den unge karen, flott ung kar, kom ned. Og han er . . .

³⁴ De er fra Kansas. Og de kom hele veien hit for at jeg skal vie dem. Jeg setter pris på det. Å tenke på at folk som tror på dine bønner, ja sannelig, tror at Gud ville høre og svare; unge mennesker som begynner på livet, som dette. Og da de kom hit så jeg kunne vie dem, i går, og fant ut at statsloven i Indiana krever, og ja endog med sine blodprøver, å vente her i staten, i tre dager, før de kan vies. Så, de kan ikke vies før fredag morgen.

³⁵ Og jeg vil be vår broder der på enden, om han bare vil stå opp og fortelle oss hvem han er, og hans nydelige lille dame der, og broderen ved siden.

³⁶ [Broderen sier, “Tusen takk, broder Branham. Privilegium å være her. Og jeg er . . . broder Roger og jeg bor i Kansas, reiser på feltet, som en evangelist, forteller, ‘Jesus frelser, helbreder, ved tro på Jesus. . . ? . . .’ Jeg har alltid pakket. . . ? . . . Dette er min forlovede, Patricia Brown. Vi skal gifte oss, fredag. Min med-evangelist og medarbeider, broder Ronnie. . . ? . . . på enden. Og herr Peetree på samme. . . ? . . .”—Red.]

³⁷ Tusen takk. Vi ønsker virkelig disse unge ambassadørene, for Herren Jesu arbeid, Guds velsignelser, for å styrke dem på veien. Og mens jeg lurer på, venter på Herrens Komme, og ser

unge menn og unge kvinner med en hensikt i hjertet, å tjene Kristus, det gleder meg, ser dere, å se dem stå opp som dette. Herren velsigne dere, rikelig, min broder, søster.

³⁸ La oss nå slå opp i en liten Bok som jeg aldri har talt ut fra før, i hele mitt liv. Og det er en veldig. . . Bare et kapittel, Filemons Bok. Og det er en. . .

³⁹ Jeg er bare litt Irsk, og jeg—og jeg har en tråd rundt tennene mine nede, for å holde et par bakerst på plass. Noen ganger uttaler jeg ikke disse navnene riktig, når jeg vet hvordan de er. Og noen ganger kan jeg ikke uttale dem riktig, på grunn av mangel på utdanning. Så, “Filemon,” sa noen bak der, som jeg tror er den virkelige rette uttalen av det.

⁴⁰ Nå, det 1. verset, jeg ønsker å ta bare et ord eller to fra det.

Paulus, en Jesu Kristi fange, . . .

⁴¹ Og det er det jeg ønsker å bruke i kveld, som en tekst, om Herren vil, er: *En fange*.

⁴² Nå, dere kan vanskelig forestille dere Paulus omtale seg selv som en fange. En fri-født mann, fylt med Den Hellige Ånd, men likevel kaller han seg selv “en fange.”

⁴³ Og nå finner vi ut, når han skriver til Korinterne, “Paulus, en Jesu Kristi apostel.” En annen gang, “Paulus, en Jesu Kristi tjener ved Guds vilje,” når han snakker til Timoteus, de forskjellige. Når han nå skriver til Filemon her, sier han, “Paulus, en Jesu Kristi fange.” “Paulus, en apostel,” jeg vil like å tale over det en kveld. “Paulus, en—en tjener,” tale over det. Og så, “Paulus, en fange.”

⁴⁴ Men, i kveld, som det vil ta timer å behørig vurdere et av emnene, ønsker jeg å ta, i kveld, “Paulus, fangen,” og ta emnet om: *En fange*.

La oss nå bøye våre hoder bare et øyeblikk.

⁴⁵ Herre Jesus, enhver mann, som er fysisk i stand, kan bli opp sidene i denne Bibelen, men kun Den Hellige Ånd kan tolke Den i det lyset som det er ment til. Vi ber Ham å komme nå og hjelpe oss å forstå hva dette var, adressert, denne store, mektige profet, Paulus, og likevel kalle seg selv “en fange.” Må Den Hellige Ånd åpenbare det for oss mens vi venter på Ham, i Jesu Kristi Navn. Amen.

⁴⁶ Jeg kan nå forestille meg, Paulus, da han skrev dette brevet til Filemon, hvordan han satt i fengsel, der nede i denne byens fangehull, en—en—en fange. Og han kunne virkelig vite, ved sin posisjon hva ordet betydde. Han var omgitt av—av—av sprinkler. Han—han kunne kun bli satt fri om noen ville la ham gå fri. Og han visste hva det var å være en fange. Og da, igjen, jeg tror at apostelen mente bare litt. . . ikke akkurat henviste til sin daværende tilstand, mens han var en fange i sitt—sitt

fysiske vesen og satt her i dette—i dette fengselet. Men jeg tror han refererte til sitt—sitt vesen, hans—hans—hans ånd, hans vilje, og var en Jesu Kristi fange.

47 Nå, vi er alle født, et menneske med fri vilje, for å ta hvilken som helst avgjørelse som vi ønsker. Gud gjør det rettferdig. Fordi, Han må sette ethvert menneske på samme grunnlag, ellers satte Han feil mann på. . . satte Han den første mannen på feil grunnlag, som Han satte på fri vilje. Skjønner? Vi er helt nøyaktig, i kveld, som Adam og Eva. Det er ingen forskjell. Rett og galt står foran enhver av oss. Liv og død, vi kan gjøre vårt valg; opp til deg, å ta det. Skjønner?

48 Det var slik Adam og Eva gjorde, og, se, og—og de valgte feil. Og nå, ved det, satte hele slekten, menneskeslekten, under død, dødsstraffen.

49 Og så kom Gud ned i form av et menneske og tok den døden, og betalte dødsstraffen, slik at. . . Hans folk som ønsket å—å bli fri kunne gå fri.

50 Nå, om Han tok oss, utenom den samme veien som Han tok Adam og Eva, bare dro oss gjennom noe, sa, “Jeg vil frelse dere enten dere ønsker å bli frelst eller ikke,” da satte Han Adam og Eva på—på feil grunnlag, ser dere. Men hver og en av oss må velge, i dag, mellom død og liv. Vi kan gjøre det.

51 Som jeg nettopp uttrykte, om ditt lys vil bevise, ditt liv vil bevise nøyaktig hvilken side du er på. Jeg bryr meg ikke om hvilken side du sier du er på. Hva du gjør, hver dag, beviser hva du er. Dere har hørt det gamle ordtaket, “Livet ditt taler så høyt, at ordene dine ikke høres.” Skjønner? Dine—dine handlinger er så høylytte.

52 Jeg har alltid trodd på roping og hopping. Men jeg har alltid sagt, “Ikke hopp høyere enn du lever, for verden vil holde øye med det.” Skjønner? Du må bare hoppe så høyt som du lever, altså, for noen holder øye med deg. Og nå da. . .

53 Folk vil ikke komme på møte. De—de, mange av dem, vil bare ikke gjøre det. Og noen av dem, som ikke kommer, er oppriktige mennesker. De har sett så mye fordervelse i menigheten, inntil de ikke ønsker å ha noe med det å gjøre. Og mange ganger, vi snakker med en slett tanke om det, du kan nesten ikke klandre dem, ser dere, på grunn av—av måten folk oppfører seg på. De kaller seg selv kristne. De er den største snublestenen som verden har hatt, er den mann og kvinne som bekjenner å være en kristen, og lever annerledes enn deres bekjennelse. Helt riktig.

54 Nå, for skuffelsene vil komme ved Dommen. Nå, synderen, spritsmugleren, gambleren, horkarlen, han—han vil ikke bli skuffet over å høre dommen sin opplest, “Å gå inntil evig ild.” Han vil ikke bli skuffet. Men den fyren som prøver å skjule

seg selv bak et slags menighetsverv, det er den gutten som kommer til å bli skuffet på Dommens Dag. Skjønner? Som bekjenner å være en kristen, og lever på en annen måte. Det hadde vært bedre for ham om han ikke en gang hadde gjort noen slags bekjennelse, til å begynne med, enn å begynne å leve noe annet. Fordi, han er den største snublestenen vi har, er den bekjenneren som sier at han—han—han er en kristen, og lever noe annet.

⁵⁵ Uansett, ikke døm livet ditt etter hvor mye makt du har til å utføre mirakler. Og vi dømmer ikke oss selv etter hvor mye kunnskap vi har om Ordet. Men døm alltid deg selv, se tilbake og ta en sjekk på livet du nå lever og på hva slags frukt du bærer. Skjønner?

⁵⁶ Da jeg talte for en stund siden, på et forretningsmennsmøte i Phoenix, Arizona, om refleksjonen av Jesus, reflektere Kristenlivet. Jeg sa jeg ble født her i Kentucky, der det er veldig primitivt, spesielt tilbake da jeg var et barn. Og denne bestemte lille gutten hadde aldri et—et—et—et hjem som vi har her, hvor vi hadde så mange pene damer som må se i speil, gjennom hele huset, for å holde håret sitt på plass, og så videre. Men han hadde et lite speil, kun et lite et festet på et tre på utsiden, der vaskebenken var, hvor hans mor og far vasket seg, og de gredde håret sitt, og så videre, fra dette bitte lille gamle speilet som var festet på et tre.

⁵⁷ Faktisk, så er det den slags hjem vi har. Alle som ville se speilet, vi barna, vi måtte hente en kasse og gå opp ved vaskebenken, og se i denne biten av et—av et speil som jeg plukket opp, selv, på en fylling. Det var ikke nede i Kentucky. Det er her i Indiana, her ved Utica Pike.

⁵⁸ Nå, dette lille barnet hadde egentlig aldri sett seg selv som det. Så, han kom til byen, for å besøke sin bestemor. Og på. . . Det er på vei gjennom rommene, bestemoren hadde et hus som hadde et komplett speil på døren. Og så, lille gutten, sprang gjennom rommet, så en annen liten gutt foran seg. Og den lille gutten sprang, også. Så han tenkte han skulle stoppe et øyeblikk og se hva den lille gutten ville gjøre. Og da han stoppet, stoppet den lille gutten. Da han snudde på hodet sitt, snudde den lille gutten på hodet sitt. Han klødde seg i hodet, den lille gutten klødde sitt. Til slutt, gikk nærmere, for å undersøke. Og han snudde seg rundt. Og hans mor fulgte med på han, og hans bestemor, med undring. Sa, "Men, mamma, det er jo meg."

⁵⁹ Så jeg sa, at, "Vi, også, reflekterer noe." Skjønner? Vårt liv er reflektert.

⁶⁰ Og nå, om vi levde på Noahs tid, hvilken side ville vi tatt? Hvilken side ville vi tatt på den store tiden som Noah levde? Hvilken side ville vi tatt på Moses' tid? Hvilken side på Elias

tid, profeten, da hele verden var knyttet opp i en—en stor masse av—av modernisme, som den moderne Jesabel, og hadde ledet alle Herrens tjenere ut på en verdslig vei? Og menigheten og prestene bøyde seg alle sammen for henne. Ville du tatt den populære siden, eller ville du stått med Elias?

⁶¹ Nå, og på Herren Jesu tid, når vi ville tenke på denne upopulære Personen, uskolert av verden, ingen skole de kunne finne som Han gikk på, og ingen—ingen seminarerfaring. Og—og så vokste opp med et navn av “uektefødt.” Og så kom ut, forkynnte et Budskap som var tvert imot alt de hadde blitt lært. Meget...Og fordømte forkynnerne og deres organisasjoner, og så videre.

⁶² Og organisasjonene hadde gjort en—en—en uttalelse, “Om noen så mye som gikk for å høre denne såkalte profeten, ville blitt satt utenfor synagogen,” som var en—en dødelig synd. De måtte stå til regnskap. Eneste måten de kunne tilbe på var under lammets blod. De måtte komme til dette offeret. Og—og når de var utstøtt, og hvilken stor ting det var.

⁶³ Og denne Mannen ignorerte slikt som det. Og likevel var Han perfekt med Skriften, men ikke på den måten de kjente Den. Hvilken side ville du tatt? Skjønner? Nå, ikke... Ditt liv som du lever nå, reflekterer akkurat nå det du ville ha gjort da, fordi du er fortsatt inntatt av den samme ånden. Skjønner? Om du tar den siden nå, med dem, ville du ha gjort det da. Fordi, den samme ånden som er i deg nå var i folk da. Skjønner?

⁶⁴ Djevelen tar aldri sin ånd; han går bare ut av en mann over til en annen.

⁶⁵ Gud tar aldri Sin Ånd, heller; Den går fra en til en annen. Skjønner?

⁶⁶ Så, den samme Ånd som var på Elias kom på Elisa, den samme på Johannes Døperen, og så videre.

⁶⁷ Den Hellige Ånd, var på Kristus, kom over på disiplene, helt ned, og fortsatt på menneskene. Ser dere? Gud tar aldri Sin Ånd.

Så der er vi satt, for å ta et valg.

⁶⁸ Og jeg—jeg kan ikke se her hvor Paulus angret på noe, og sier han er lei seg for å være en fange. Men han presenterte seg selv... jeg tror at Paulus, da han skrev dette brevet med den pennen, at det var Den Hellige Ånd som fikk han til å skrive det. Det, kanskje, enda til denne kvelden, så vi kan trekke ut rammen av teksten vår, for å vise hvorfor Paulus gjorde dette. Fordi, det er Bibelsk, og Bibelsk er Ewig. Jeg tror, at, sittende i dette snuskete gamle fengselet, at Paulus skrev til sin kollega her, at, sin broder, at han var “en Jesu Kristi fange.” Så, han kunne gi uttrykk for det ved å se hva som var rundt ham. Nå, han var i fengsel, men det var ikke det han snakket

om, denne—denne Kristi tjener, en forkynner med ham. Han snakket om at han var en fange av Jesu Kristi Ord, for Kristus er Ordet.

⁶⁹ Og Paulus hadde vært en stor forsker på sin dag. Han hadde store ambisjoner. Han var en—han var en—en—en som hadde blitt trent med, av mennesker, en fyr med navnet Gamaliel, som var en stor lærer på sin dag, en av de største skolene som han kunne gått på. For eksempel, som vi sier, Wheaton, eller Bob Jones, eller en stor fundamentalistisk skole. Han hadde blitt lært som—som—som en forkynner av Ordet. Og han var høyt utdannet, og smart, og en intelligent gutt med en stor ambisjon om kanskje en dag å bli prest eller en yppersteprest for sitt folk.

⁷⁰ Han hadde en ambisjon. Og så å finne, at, denne store ambisjonen han hadde blitt trent til, og hadde brukt hele sitt liv, kanskje fra omkring åtte eller ti års alderen, opp til omkring tretti eller trettifem, da han avsluttet høyskolen og ble uteksaminert; og hadde alle sine diplomer og alt sammen, og var på godfot med hele presteskapet, selv med ypperstepresten i Jerusalem. Han hadde ordrer fra ham, personlige ordrer, skrevet, og betrodd til denne store Saul, “Å gå ned til Damaskus og finne alle de der nede som tilba Gud i strid med det han sa, og å binde dem og sette dem i fengsel. Om nødvendig, hadde han ordre om å drepe dem, om han ville.” Han var . . . Han hadde store ambisjoner.

⁷¹ Og nå, alt han hadde trent til, Gud hadde tatt alt det ut av ham. Skjønner? Og hva målet hans var, og hva hans far hadde brukt sine penger på, og ambisjonene til hans far og mor, alt hadde blitt tatt vekk fra ham fordi at—at Gud hadde noe annet. Derfor, var han en fange fra sine mål som han hadde i livet, og han hadde blitt en Jesu Kristi fange, Som var Ordet.

⁷² Den veien til Damaskus forandret Paulus. Gikk ned, omkring klokken elleve, kanskje, på en dag, som han ble slått ned. Og han hørte en Stemme, som sa, “Saul, hvorfor forfølger du Meg?” Og han så opp. Og som han så opp, han var en jøde, og visste den Ildstøtten var Herren som ledet Israels barn, fordi han visste det var hva Det var.

⁷³ Husk, denne hebreer ville aldri ha kalt noe “Herre,” stor bokstav H-e-r-r-e, Elohim, uten at han hadde blitt tilfreds med at det var hva Det var, fordi han var en skolert forsker. Og da han så opp, og han så Dette, et Lys, en Ildstøtte som hadde ledet hans folk gjennom ødemarken. Og han sa, “Herre,” Elohim, stor bokstav H-e-r-r- . . . “Herre, Hvem er Du?”

⁷⁴ Og hvilken overraskelse det må ha vært for denne teologen, og sa, “Jeg er Jesus,” selveste den Ene som han var så imot. Hvilken—hvilken omveltning! Å! Å! Det må ha vært noe fantastisk for denne mannen, alle hans ambisjoner

som han hadde, og fant så ut, alt på en gang, at han hadde forfulgt. Hans ambisjoner hadde dratt ham lengre vekk fra—fra hovedsaken som han mente å gjøre. Og for et—et stort sjokk det må ha vært, for denne apostelen, da Han sa, “Jeg er Jesus,” selveste den Ene som han forfulgte. “Hvorfor forfølger du Meg?”

⁷⁵ Et annet lite sitat vi kan sette inn her. Dere skjønner, da de gjør narr av Menigheten, gjør de egentlig ikke narr av Menigheten, de gjør narr av Jesus. “Hvorfor forfølger du Meg?” Hvordan kunne Paulus da, med alt sitt intellekt, tro at Dette var. . . at denne Gruppen som han forfulgte var selveste den Gud som han hevdet å tjene? Jeg tror det er, uten å gå i detaljer, jeg tror vi alle er opplært nok til å vite hva jeg mener her. Det samme skjer i dag.

⁷⁶ Paulus, ved uvitenhet, var likevel intelligent og smart, mye smartere enn disse uskolerte galileere som han forfulgte, som allerede i sin ydmykhet hadde akseptert denne Mannen som Herre. Men, Paulus, med sin gode undervisning og sitt intellekt, kunne ikke akseptere Det. Og hvilken omveltning det må være for ham, på denne veien. Og han ble slått blind, så han ikke kunne utføre sitt oppdrag, men ble ledet ned til et sted i en gate kalt Den Rette, og huset til en.

⁷⁷ Og deretter kom profeten ned der, som hette Ananias, som så i en visjon, ham komme ned, så hvor han var, gikk ned dit hvor han var, og gikk inn. Og sa, “Broder Saulus, Herren kom til syne for deg på veien ned; sendte meg, så jeg kan legge mine hender på deg, og du motta ditt syn og bli fylt med Den Hellige Ånd.”

⁷⁸ Se hvor han var. Hvilken—hvilken ting det må ha vært for Paulus! Skjønner? Alt han hadde blitt opplært til å gjøre var det motsatte. Så nå, med—med all utdanningen han hadde, det—det var bare blitt bortkastet for ham.

⁷⁹ Nå, han visste at han hadde en erfaring. Så her er en annen god lekse for oss, at, erfaring alene er ikke nok. Det må erfares ifølge Herrens Ord. Så, han så dette, og visste at Det var noe stort Noe, da, at noen andre hadde mottatt Det før ham, han brukte tre år og seks måneder nede i ørkenen i Arabia; tok Bibelen, som Den var da, det Gamle Testamentet, og gikk ned der, for—for å sammenligne denne erfaringen som han hadde hatt, og se om Det var Bibelsk.

⁸⁰ Og hva om han sa, “Vel, jeg antar det bare var et lite anfall,” og gikk videre? “Jeg vil følge mitt intellekt”?

⁸¹ Nå, han måtte bli fengslet av noe, en fange. Så etter å ha sammenlignet det, og sett, ikke rart han kunne skrive Brevet til hebreerne, i en lignelse. Skjønner? Tre og et halvt år der nede, var i Ordet, og fant ut at den samme Gud som kalte ham tok ham tilbake, og forandret alt hans intellekt, forandret alt

som han noen gang tenkte, alt han studerte til å være. Alle hans ambisjoner, bare tørket det bort fra ham, og han ble en fange. Guds kjærlighet hadde vært så enorm, og slik en—en åpenbaring, at han kunne ikke komme unna Det.

⁸² Det er den sanne erfaringen for alle ekte troende som møter Gud. Du—du kommer i kontakt med Noe som er så stort, at du...at—at du blir en—en fange, overfor alt annet. Skjønner? Du—du kommer vekk fra alt, for å fengsle deg selv til Dette.

⁸³ Det er uttrykt en gang hvor Jesus sa, “Himmelens Rike er som en mann som kjøper perler. Så når han finner den store Perlen, selger han alle han har fått, for å få Den.”

⁸⁴ Og det er slik her. Du—du har en intellektuell oppfatning, du har en—en—en—en teologisk erfaring; men når det kommer til en tid da når du—du—du virkelig finner den ekte Tingen, du—du bare selger ut alt annet, og du lukker deg selv inni Dette.

⁸⁵ Paulus visste hva det var. Han—han fant ut at han var bundet fast til Noe. Som vi setter en—en—en hest i en sele, det er for å—det er for å dra noe. Og Paulus visste, etter denne opplevelsen, og tre og et halvt år med å sammenligne den—den opplevelsen han hadde, med Bibelen, forsto han at Gud hadde utvalgt ham og hadde bundet ham med Den Hellige Ånd, opplevelsen som han hadde, for å trekke Budskapet i nærværet av hedningene. Ånden, Selv, bandt ham.

⁸⁶ Og, i dag, som Guds tjenere, blir vi bundet, huket fast. Vi kan ikke gå. Vi er logget inn med Det, bundet til Ordet. Uansett hva noen andre sier, du er bundet til Det. Det er noe ved Det, så du kan bare ikke komme vekk fra Det. Du er blitt satt i et åk med Det, ved Den hellige Ånd, har satt deg i Ordets åk. Uansett hva noen andre sier, Det er Ordet. Det er alltid bundet opp med Det, satt i spenn med Det. Til Ordet, Ved Ånden, var han bundet.

⁸⁷ Han hadde lært det der—der ute i den Arabiske ørkenen. Da, alle hans tidligere ting, og opplevelser, og ambisjoner, at, han hadde blitt avkledd de tingene.

⁸⁸ Nå, det er det vi finner, i dag, at vi må bli avkledd, først. Og folk ønsker ikke å bli avkledd. Metodist broderen ønsker å holde fast i litt av sin metodistlære. Uh-huh. Baptist broderen ønsker å holde fast i litt av sin baptistlære. Skjønner? Men du må bli fullstendig avkledd en hver ting, og bare født på ny, på nytt. Og ta opp fra der, la Den Hellige Ånd lede. Du kan ikke si, “Vel, nå, min—min pappa sa, da han kom inn, gikk inn i menigheten, han håndhilste på pastoren. Han, han er et godt trofast medlem.” Det kan ha vært i orden for hans tid, men vi er en annen tid. Skjønner? Nå må vi komme tilbake til Bibelens tider for denne dagen.

⁸⁹ Prestene var bundet, også. Men, ser dere, de hadde kommet over i en annen tidshusholdning, og de—de feilet i å avkle seg sine gamle bånd og ta på et nytt bånd.

⁹⁰ Og den samme tingen finner vi i dag. Vi kom faktisk gjennom en denominell tidsalder, som vi viste gjennom menighetstidene, Bibelen, og så videre, men vi kommer nå til en fri tidsalder, hvor Den Hellige Ånd Selv kommer ned og stadfester Seg Selv, og gjør Seg Selv kjent, gjør så hvert løfte som han lovet, det skjer. Å, du! Hvilken stor tid!

⁹¹ Og han visste at, en annen ting, han visste at han ikke kunne gå til steder. Det, å være bundet til Dette, det ville han ikke. Det gjorde han, men han—han ønsket å gå. Han visste at hans ambisjon dro ham mellom brødre hvor han var invitert til å komme, og likevel var han presset i Ånden til å gjøre noe annet. Han var ikke sin egen.

⁹² Kanskje noen kunne si, “Broder Saulus, broder Paulus, vi ønsker at du skal komme over her, for vi har den største menigheten. Vi har den største forsamlingen. Offeret ditt vil bli stort, og så videre.”

⁹³ Men som han var presset i Ånden, tenkte han, “Jeg har en broder over der. Jeg vil like å gå over og frelse denne broderen, lede ham til Herren.” Men, likevel, presset Ånden ham til å gå et annet sted. Han var en fange. Korrekt.

⁹⁴ O Gud, gjør oss til fanger som det, fra våre egne egoistiske ambisjoner, og fra våre egne dommer og våre bedre måter å tenke på, for å være en Jesu Kristi fange. Jeg syns det er en flott erklæring, at, “Jeg er en Jesu Kristi fange.”

⁹⁵ Og husk, Han er Ordet. Skjønner? Uansett hva alle andre tenker, det er Ordet. Skjønner? Om du er en fange til Ordet, ingen denominasjon kan få deg fra Det. Det er—det er Ordet. Du er bare. . . Du er en fange til Det, det er alt. Du må handle slik Det handler.

⁹⁶ Nå, han kunne ikke gå til visse steder som han ønsket, fordi (hvorfor?) Ånden forbød ham. Husk, mange ganger, da Paulus prøvde å dra et sted, tenkte, “Det er der jeg kan ha et stort møte,” men Ånden ville ikke tillate ham det. Nå, slår det klart fast og beviser at Paulus var en fange? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] En Jesu Kristi fange, bundet til Hans Ord, ved Ånden! Å! Jeg liker det. Uh-huh.

⁹⁷ Han var bundet. Han var bundet av et kjede, og av kjærlighets lenker, til å gjøre Guds vilje, og bare det. Han var en fange. Han var i en kjærlighets lenke. Han var i åket med Kristus. Han kunne ikke bli bundet fast med noe annet. Han var bundet fast med Ham. Og hvor Ledelsen gikk, det var dit han måtte gå. Uansett hvor grønt beitet var, her på *denne* siden eller *den* siden, han måtte gå den veien Lederen og åket gikk.

⁹⁸ Å, i kveld, om vi, som Branham Tabernakel, bare kunne bli fanger; til vårt eget ego, til vår egen ambisjon, at vi kunne fullstendig overgi oss selv og bli bundet til Ham, samme hva resten av verden tenker, hva resten av verden gjør. Vi er bundet med kjærlighets lenker. Vi er fanger. "Mine føtter er så bundet til Kristus, at de vil ikke danse. Mine øyne er så bundet til Kristus, til jeg, når jeg ser disse moderne stripteasene på gaten, snur Det hodet mitt. Mitt—mitt hjerte er så bundet i kjærlighet til Ham, til jeg ikke kan ha kjærlighet til denne verden, lenger. Min vilje er så bundet til Ham, til jeg nå ikke engang vet hva mine ambisjoner er. Bare, 'Hvor enn Du leder, vil jeg følge, Herre.' Jeg vil være en fange." Skjønner?

⁹⁹ Paulus var fullstendig en fange. Han kom ikke med noen uriktige uttalelser. Han var opplært av Den Hellige Ånd, igjen, til å vente på Ordet. Nå, han hadde blitt opplært på én måte, men—men Gud hadde opplært ham opp på en annen måte nå. Han var opplært av Den Hellige Ånd til å vente på Herren, uansett hva hans ambisjoner var.

¹⁰⁰ Nå skal jeg, ved hjelp av Den Hellige Ånd, vise deg noe. Skjønner? Nå la oss bare ta et eksempel.

¹⁰¹ En dag, Paulus og Silas, kom ned gaten i en viss by hvor de holdt en vekkelse. Og en liten, demonbesatt jente fulgte stadig etter ham, ropete ut etter ham. Og uten tvil visste Paulus at han hadde autoriteten, som en apostel, til å befale den onde ånden ut av den kvinnen. Men la du merke til? Han ventet, dag etter dag, inntil, plutselig, Den Hellige Ånd talte til ham, sa, "Dette er tiden."

¹⁰² Da sa han, "Du ånd, kom ut av henne." Skjønner? Han visste å vente på Herren.

¹⁰³ Og det er der så mange mennesker i dag bringer en skam over Ordet. De går ut med en ambisjon. Hvor mange vekkelse har blitt forlatt døde på grunn av en slik ting, fordi evangelisten ikke venter for å se hva Herren har å si! Noen av dem sier, "Kom over hit," og de—de går med en gang fordi foreningen sa, "Gå." Og Den Hellige Ånd ville si noe annet. Likevel, ambisjonen til mannen om å bli statspresbyter, eller—eller noe annet, eller en slags eldste, eller en slags biskop, eller noe ville dytte ham, "Du må gå." Og, likevel, vet han bedre. Den Hellige Ånd sier, "Gå her." Skjønner? Han er bundet til sin organisasjon. Han er en fange til organisasjonen.

¹⁰⁴ Men om han er bundet til Kristus, er han ledet av Den Hellige Ånd. Han...? ...Skjønner? Han, han er bundet, en fange. Det gjør ingen forskjell hva noe annet sier; det er—det er en—det er en—en lydende malm og en klingende bjelle. Han hører kun Guds Røst, og han taler kun når Den kommer ut. Han sier ingenting.

105 Noen sier, "Å, å, broder Jones!" Broder Roberts, eller noen, disse store menn i vårt land i dag, som Tommy Hicks, eller—eller—eller Oral Roberts, eller—eller broder Tommy Osborn, noen av de store evangelistene. Om noen ville si, "Vel, kom over hit, Tommy. Du er en stor Guds mann." (Eller Oral.) "Og jeg—jeg har en—en onkel som ligger over her, som er—som er helt bundet. Og han er—han er syk. Jeg vil du skal komme over. Jeg tror du har styrken til å helbrede ham." Skjønner?

Og kanskje Den Hellige Ånd ville si til ham, "Ikke nå."

106 Men, likevel, med vennskap til den mannen, er han forpliktet til å gå med ham. Om han ikke gjør det, blir han en fiende til den mannen. Den mannen sier, "Vel, han gikk til *så-og-så*, helbredet det barnet eller den gutten. Jeg vet han gjorde det. Og jeg har vært hans venn, i mange år, ser dere, og han ville ikke komme til mitt sted."

107 Men om han er tvunget av Den Hellige Ånd til å ikke gå, er det best han ikke går, om han er bundet til Gud. Hans venn, han elsker. Men det er best han blir ledet av Den hellige Ånd til å gå dit, for det vil ikke gjøre noe godt, uansett. Jeg har opplevd det så mange ganger.

108 Men Paulus bare ventet på at Ånden skulle fortelle ham hva han skulle gjøre. "Vent på Ånden," sa. Han sto en kveld, og talte. Og han gikk ut derfra. Han så en invalid mann. Og plutselig, talte Ånden til ham, og han sa, "Jeg ser." Hvordan? På samme måten som han så at de skulle forlise, på en øy. Skjønner? "Jeg ser at du har tro til å bli helbredet. Stå opp på dine føtter. Jesus Kristus helbredet deg." Skjønner? Der ser du. Han—han var. . . Han var bundet. Han kunne ha holdt en ukens vekkelse der og ingenting hadde skjedd, men likevel ventet han på at Den Hellige Ånd skulle tale. Skjønner? Han var bundet til den oppfordringen.

109 Nå sier dere, "Broder Branham, du fordømmer det du sa på søndag, om at du har ventet hele denne tiden."

110 Og, men, dere husker, det var Den Hellige Ånd som talte til meg der oppe på veien, og sa, "Jeg sender deg tilbake blant de syke og lidende." Skjønner? Det er lydighet mot Den Hellige Ånd. Jeg gikk ikke før Han ba meg om å gjøre det. Jeg ventet på SÅ SIER HERREN, til jeg fikk SÅ SIER HERREN. Nå, det er annerledes. Skjønner? Nå, Det, Det gjør en forskjell. Ja.

111 Han ventet på Herrens Ord. Han var presset i Ånden, til å gjøre kun Guds befaling, da ble han en Jesu Kristi fange. Venner, om vi bare kunne bli fanger!

112 Jeg vet det er varmt. Men jeg—jeg ønsker å nevne et par karakterer til, om dere vil. Jeg har omkring seks eller åtte skrevet ned her. Men jeg—jeg ønsker å nevne bare en annen karakter eller to.

113 La oss ta for oss Moses' karakter. Han ble født en utfrier. Og han—han—han visste det, at han var født en utfrier.

114 Men før jeg snakker om Moses, vil jeg komme med denne påstand, at, Gud må alltid ta enhver mann, som vil tjene Ham i sannhet, til å bli Hans fange. En mann må overgi alle ambisjoner han har fått, alt som han er, alle—alle ting, sitt liv, sjel, legeme, vilje, ambisjoner, og alt annet, og bli en fullstendig, en Kristi fange, Som er Ordet, for å tjene Gud.

115 Du må kanskje vandre annerledes, etter det du selv dømmer som rett. Kanskje, i en viss organisasjon, tenker du kanskje at de kunne løfte deg opp og gi deg noe stort, så du kan skinne. Men hvordan finner du deg selv? Du finner deg selv nedkjempet, etter en stund, helt til Gud kan få et menneske som er villig til å bli en fange til Ham.

116 Gud ser etter fanger. Han har alltid gjort det. Du kan søke gjennom Skriften etter det. Et menneske må være en Kristi fange, i motsetning til alt. Derfor, du kan ikke være knyttet til noe annet enn Kristus; selv din far, din mor, din bror, din søster, din ektemann, din hustru, hvem som helst. Du er bare knyttet til Kristus, og bare Ham, da kan Gud bruke deg. Før det, kan du ikke.

117 Går ut, noen ganger taler strengt til folk. Skjønner? Jeg—jeg prøver å få deg til å bli fri. Du må ha et utgangspunkt, som noen ganger kaller ut kvinnene som klipper sitt hår og har på disse klærne, og holder og opprettholder sin kristne bekjennelse. Sier, "Det er en liten ting." Vel, du må starte et sted. Så begynn rett der, med dine ABCer. Skjønner? Og bli fri fra det verdslige utseende, uansett, og bli en Kristi fange. Og så bare fortsett, bli fri fra alt, til endelig den siste handlingen er fri. Da er du—er du. . . Du er en fange da. Du kommer i grepet Hans. Han, Han har fått deg i grepet Sitt.

118 Nå, Moses visste at han var født som utfrieren. Han visste det. Og la du merke til, med den ambisjonen som Moses hadde; visste at moren hans hadde fortalt ham det der borte, da hun var ammen hans.

119 Uten tvil, da Moses den lille babyen ble født, at hans mor sa, "Du vet, Moses, da. . . Din pappa, Amram, og jeg ba konstant. Vi visste, og så i Ordet, at det var tiden for en utfriers komme. Og vi ba, Herre Gud, vi ønsker å se den utfrieren. En kveld, fortalte Herren oss, i en visjon, at du skulle bli født, og du skulle være utfrieren. Vi var ikke redde for kongens befaling. Vi brydde oss ikke om hva kongen sa. Så, vi visste at du var født som en utfrier. Nå, Moses, vi visste at vi ikke kunne oppfostre deg rett."

120 Husk nå, de hadde vært der nede, fire hundre år i Egypt. Skjønner?

121 “Og vi—vi ønsket å gi deg den—den rette tingen, den rette utdannelsen, den rette treningen. Så, jeg tok deg og la deg i en liten ark, og satte deg ut på Nilen. Og hvor underlig, at strømmene tok den lille arken ned gjennom sivene og plantene, og brakte den rett ned, miles avgårde, og vendte den rett inn til faraos palass, hvor hans . . . faraos datter var, hvor hennes badebasseng var. Og hvordan—hvordan jeg visste at hun ville trenge en kvinne til å oppdra deg.”

122 Og på den tiden, selvsagt, hadde de ikke disse flaskene til å fø opp babyene med, så hun måtte ha en—en amme. Så . . .

123 “Og, Miriam, jeg sendte henne ned. Og hun sto der, og hun sa, ‘Jeg vet hvor jeg kan finne en amme,’ og kom og hentet meg. Og, Moses, alle dørene er lukket. Kjære, du er seksten år gammel nå, og du skal bli faraos sønn. Og en dag kommer du til å bli utfrieren som vil ta folket ut herfra.”

124 Moses’ ambisjon begynte å vokse. “Jeg skal studere, mor. Jeg skal studere alt jeg kan. Vet du hva jeg vil gjøre? Jeg skal studere til å bli en militærmann, og jeg vil vite hvordan jeg kan ta disse folkene ut herfra. Jeg skal bli en stor general, biskop, så jeg vil vite hvordan det gjøres. Og jeg skal—jeg skal ta det ut. Jeg skal få min Ph.D eller LL. Jeg skal gjøre det.”

125 Slik som “Fader Chiniquy,” om du noen gang har lest hans bøker. Ja vel. Han “skal utfri alle protestantene,” vet du, og han ble en, selv. Så, denne store presten, for lenge siden, “Fader Chiniquy,” du burde få tak i boken hans og lese den. De kaller ham, “fader.” Han er bare broder Chiniquy, hva det var. Vi kaller ingen mann “fader,” som det. Så vi ser at—at vi . . . Han skulle lese Bibelen, så han kunne gå ut der og motbevise den protestantiske religionen og gjøre alt katolsk. Og da han gikk for å lese Bibelen, kom Den Hellige Ånd over ham, og han fikk Den Hellige Ånd, og så—så ble han en av dem.

126 Så legg nå merke til dette, at Moses fikk all opplæringen. Fordi, han—han visste. Han var så smart, så utdannet, så intellektuell! Til, det var ingen . . . Han kunne til og med undervise egypterne. Til, han kunne undervise psykologene deres. Han kunne undervise deres—deres generaler hva militær makt var. Han var en stor mann. Og folket fryktet Moses, på grunn av hans storhet. Å, hvilken lærdom! Å du! Han var en erkebiskop, eller kanskje som en pave. Han var en stor kar. Og han var en—en—en mektig mann. Og han visste at han var født til å gjøre dette, og hadde studert, med stor ambisjon, til å gjøre det.

127 Akkurat som i dag. Jeg sier ikke at menn, som studerer ved disse skolene, jeg sier ikke at . . . Som de er her ut i vest nå, de skal bygge en hundre-og-femti-millioner-dollar teologi-skole, ser dere, pinsevenner, en—en hundre-og-femti-millioner-dollar skole. For meg, det skulle vært misjonærer ute på feltet.

Skjønner? Skjønner? Skjønner? Men, uansett, hva gjør de når de kommer ut derfra? Hva er de? Gjeng med rickier. Helt riktig. Og da er det slik de kommer ut. Det har alltid vært, resten av dem, og det er den samme linjen. Skjønner?

¹²⁸ Nå finner vi ut, at, når, Moses, med all sin studering. Og i dag, med all studeringen, får fram store biskoper og så videre, den store, høye ambisjonen, hva vil vi gjøre? Våre ambisjoner blir omtrent slik som Moses' var. Skjønner?

¹²⁹ Gud, før Han kunne få mannen i Sin hånd, måtte Han kle av ham ambisjonene hans. Han måtte kle av ham all utdanningen hans.

¹³⁰ Han gikk ut, og han utfriet; han drepte en egypter. Og han, og da han gjorde det, fant han ut at han gjorde feil. Han kunne ikke gjøre det. Det var ikke på den måten. Og Gud måtte sende ham ut i ødemarken, ut i ørkenen, et øde sted.

¹³¹ Legg merke til, det er underlig, hvordan disse karene, at Gud hadde et budskap til dem. Han tar dem ut i en ørken.

¹³² Han tok Paulus til ørkenen, for å undervise, for å fortelle ham alt hva denne store visjonen var, ute i ørkenen. "Dra ut til en viss ørken." Og han ble der inntil Gud fullstendig kunngjorde hva han skulle gjøre.

¹³³ Og Moses' tid, Han tok ham ut i ørkenen. Holdt ham der ute i førti år, og kledde av ham all hans teologi og alle hans ambisjoner. Åh, hvilken tid, og han kunne se tilbake og se sine feil. Og hvordan vi, i kveld, burde gjøre det samme, når vi ser vår ambisjon.

¹³⁴ Se på helbredelseskampanjen, og finn ut om Herren gjorde noe for noen få år siden, og begynte gjenopprettingen av helbredelse for syke, og så videre.

¹³⁵ Alle, en hver organisasjon, er fordi Det ikke kom inn i deres organisasjon, de måtte skaffe seg en helbreder. Og hva har vi gjort? La oss se på det bare et øyeblikk. Vi har gjort den samme ting som Moses gjorde. Vi har gått ut og prøvd så hardt å produsere et slags mirakel. "Jeg luktet en sykdom. Jeg—jeg—jeg fikk blod i hånden min," og produserer et mirakel. Skjønner? Og hva har vi fått? Noen av mennene i slike harde påkjenninger, som har brutt opp og blitt vanlige drukkenbolter, nevrotikere, og fått ødelagt sine sinn. Og de snudde hele veien tilbake, i fra pinsevennenes målsetting, tilbake til å lage organisasjoner og ting igjen. Skjønner?

¹³⁶ Hva har vi gjort? Drept omtrent en egypter. Det stemmer. Og vi har prøvd. Vi har anstrengt oss. Vi har betalt. Vi har arbeidet, gått hele netter i bønnemøter, til vi ikke hadde stemme. Og—og prøver å produsere noe, og koke sammen noe, og alle slike ting, og funnet ut at det er en total fiasko. Vi trenger en tilbakegang til ørkenen. Riktig. Ja, sir. Teltmøter,

og slit. Hvorfor ikke bare gi opp? Det er hva dere burde gjøre, ser dere, gå tilbake og gi opp. Vel, vi har gjort den samme ting som de gjorde, samme ting som Moses gjorde. Det hjelper ikke. Etter førti år, fant han seg selv som en fange til Guds Ord. Hva prøver vi å gjøre?

¹³⁷ Da, den store Velsignelsen kom ut, og manifestasjonen av alle disse store tingene som Gud har fortalt oss om: hvordan vi må bli født på ny; hvordan vi mottar Den Hellige Ånd; dåpen i Jesu Kristi Navn; og alle disse tingene her.

¹³⁸ Dere ser, folk, istedenfor å stå ved Ordet, bundet til Det, hva gjør de? De startet med sin egen denominelle teori, som allerede hadde feilet, og prøver å produsere noe som ligner på Sannheten.

¹³⁹ Det er best jeg kutter av rett der. Skjønner? Jeg er sikker på at dere er vise nok til å vite hva jeg mener. Skjønner? Men, vel, se hva det har gjort. Tenk på det.

¹⁴⁰ Hva har vi fått, i kveld, er en—en—en nasjon full av organiserte mennesker som forneker Guds Skrifter; som ville kalle Den Hellige Ånds Liv, som, “Det var en—en mental telepati,” som ville nekte slikt å komme inn i menigheten deres. Og de ville ikke tillate deg å nevne et Ord om slangens sæd, Evig sikkerhet, og de tingene som Den Hellige Ånd har åpenbart og bevist å være Ordet. Jeg har utfordret og utfordret, om å komme og bevise for meg at det er feil.

¹⁴¹ Hva har de fått? Den samme ting som Luther hadde, resten av dem, ser dere, drepte en egypter. Hva må...Hva var det? Kanskje han fikk noen menn til å starte...stoppe å stjele, eller kanskje leve tro til sin kone. Men hva gjorde du han til utover det? Et kirkemedlem. “Kom og bli med i vår gruppe.” Skjønner?

¹⁴² Den stinkende døde mannen var den eneste tingen han kunne peke sine fingre på, av sin suksess, av førti års studering; en stinkende egypter som lå der, råttan og død.

¹⁴³ Det er omtrent slik det er i kveld. Det eneste vi kan peke på, til denne vekkelsen som har gått over (såkalt), er en stinkende gjeng med kirkemedlemmer som ikke vet noe mer om Gud enn en hottentot kunne vite om egyptisk natt. Riktig. Det, ville fortelle dem om Guds Ord, de sier, “Jeg tror Det ikke.” Sier, “Jeg bryr meg ikke om hva de sier. Jeg tror Det ikke.” Skjønner? Skjønner? Det er en forferdelig ting å måtte peke tilbake på, for alle påkjeningene og slit og alt vi fikk.

¹⁴⁴ Kanskje vi kan peke på en stor skole, men den er død. Vi kunne peke på en organisasjon, men den er død. Den stinker. Det er akkurat som den første tingen vi ble ført ut av. “Som en gris som går til sitt gjørmehull, og en hund til sitt spy,” når vi vender tilbake. En død egypter.

145 Uten tvil sa noen, “Moses, vel, har du ikke lenger noe følelse for folket? Du ble kalt til dette.” Noen som kjente Moses, visste han var kalt for det. “Og ikke... Mistet du følelsen for folket?”

“Nei, sir.”

146 “Vel, hvorfor er du ikke ute, over, gjør *dette*? Og hvorfor er du ikke her ute, prøver *dette*? Og hvorfor går du ikke videre med resten av dem?”

147 Moses var der ute og ble avkledd, inntil han hadde en opplevelse ved den brennende busken, som bekjentgjorde Ordet. “JEG ER Abrahams, Isaks, og Jakobs Gud. Og Jeg husker Mine løfter. Og Jeg har kommet ned for å utfri dem. Jeg sender deg for å gjøre det.” Det var det.

148 Han så Ordet, ikke folkets ambisjoner eller folkets ønsker. Hva ble han da? Han ønsket ikke å møte egypterne lenger. Han ønsket ikke å møte denne tingen lenger. Men han ble en fange. Amen. Førti år med løping, avkledning, men da ble han en fange, ved den brennende busken, den mektige Moses med alt sitt intellekt. Bibelen sier at Moses var en mektig mann i ord eller i gjerning, nede i Egypt.

149 Men legg merke til hva den mektige teologen gjorde i Nærværet av den brennende busken. Han bare tilsto sine manglende evner. Da han så det ekte formålet til Gud, tilsto han at han ikke evnet å gjøre det. Likevel, han var opplært i all teologien som de kunne gi ham, opplært ved deres beste skoler. Men, likevel, hva kunne han gjøre da han... Ildstøtten hang der i busken? Sa, “Jeg kan ikke en gang snakke til Ham. Herre, hvem er jeg, at jeg skulle gå?” Skjønner?

150 “Ta av skoene dine, Moses. Jeg vil snakke med deg. Avkle deg selv, til og med skoene dine. Du er—du er på bar bakke igjen. Jeg vil snakke med deg.”

151 Kunne ikke en gang tale. Endelig, en utvalgt fange, en utvalgt profet, akkurat slik som Paulus var utvalgt. Moses var utvalgt, utfrier. Og da, endelig, hadde Gud Sitt utvalgte menneske som en fange til Seg. Å, halleluja! Han kunne bare bevege seg som Guds Ord beveget ham. “Hvem skal jeg si sendte meg?”

“JEG ER.”

“Hvordan skal jeg gjøre det?”

“Jeg vil være med deg.”

152 “Ja, Herre, bare som Du sier. Her er jeg.” Å, du! Det, han er en fange.

153 Han går imot sitt bedrevitende. Nå, han hadde blitt opplært til å kommandere en hær. “Sverd, opp!

Helomvending!” Opplært til å gå, “Vogner, innta plassene! Spyd, framover! Angrip!” Det var slik han skulle ta det over. Det var hans opplæring.

Men han sa, “Hva skal jeg bruke?”

Sa, “Hva har du i hånden din?”

¹⁵⁴ “En stav.” Gud gjør ting så latterlig noen ganger, for menneskets sinn. Skjønner? Hadde en stav i hånden sin. Skjegg som hang ned. Åtti år gammel. Kona hans på et esel; barn som satt på fanget hennes. Små, slappe armer som hang ned; en stav. Bare hodet hans var oppreist, for han hadde SÅ SIER HERREN. Hvorfor? Han hadde endelig blitt forankret.

¹⁵⁵ Han var en fange. “Jeg vil kun bevege meg når Ordet beveger meg. Jeg vil kun tale der Ordet taler.”

“Hvor går du?”

¹⁵⁶ “Jeg har fått et oppdrag: stå foran farao og vise ham, med denne staven, at Gud sendte meg.” Amen.

“Hva vil du gjøre etter det?”

“Han vil gi den neste tingen, etter jeg har gjort dette.”

¹⁵⁷ Der har du det. Du har bare en ting å gjøre, det første skrittet, i kveld: overgi deg, bli en fange. Ikke tenk på deg selv eller noe annet. Bli en fange.

¹⁵⁸ Moses ble en fange, bekjente at han ikke engang kunne tale. Endelig, da Gud fikk ham i Sin hånd, kunne han kun bevege seg dit Gud beveget ham. Hvor, Han fortalte ham om Ordet. Han visste det var Ordet, da overga han seg til Ordet. Og Den Hellige Ånd der, Gud, bandt Moses til Guds vilje.

¹⁵⁹ Det er det samme Han gjorde med Paulus. Stemmer det? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Han bandt Paulus; liten, krokneset, sarkastisk jøde, åh, med Ph.D. og LL.D.’er skrevet over hele ham. Men Han sa, “Jeg skal vise ham hva han må lide for Ordets skyld.” Skjønner? Og han . . .

¹⁶⁰ Og da Paulus satt der og så Ordet, og så at det var Jesus, da løftet han opp hendene sine og ble bundet til Ham. Guds kjærlighet bandt ham til Ordet. “Han vil bære Mitt Navn frem for hedningene.” Der gikk han.

¹⁶¹ “Moses, JEG ER dine fedres Gud. JEG ER Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Jeg husker jeg lovet dem, og tiden for løftet er nær. Og Jeg ser Mitt folks plager. Jeg husker Mitt løfte. Og Jeg har kommet ned for å binde deg. Du vet hva Ordet sa. Jeg har bundet deg til å gå ned dit, bundet deg med makt, til å gå ned der og utfri Mitt folk. Og ta den staven i hånden din, som et vitne, for du har sett et mirakel bli gjort med den.” Akkurat som David, med slyngen. Skjønner?

¹⁶² Bundet, seg selv, og han gikk ned. Endelig, hadde Gud en mann som var underlagt Ham, bundet til Ham, og ikke kunne

bevege seg før Guds Ord beveget ham. Om folk bare kunne gjøre det, i dag! Da, var han Hans fange, en kjærlighetsfange, selet fast i kjærlighetsbåndet, med—med Gud, som Paulus var selet fast i kjærlighetsbåndet til Gud.

¹⁶³ Akkurat som Paulus, begge var opplært på samme måte. Moses lærte, vet dere, å utfri Israels barn med militær makt. Paulus lærte å ta dem ut av romernes hender og sette dem fri, med sin store kirkelige makt i verden på den tiden. Høy skoleutdanning, kom opp under Gamaliel.

¹⁶⁴ Og begge gikk til ørkenen; kom tilbake som annerledes menn. Begge to så Ildstøtten. Og begge to var profeter. Stemmer det? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] Begge to, profeter. Og begge fikk tiltale av Ildstøtten, helt riktig, som kom for en utfrier. Der var de; gikk til en ørken. Forlot sine hjem og gikk til ørkenen, for å finne ut. Forlot folket sitt og alt, for å finne Guds vilje. Skjønner?

¹⁶⁵ De var opplært på én måte; Gud forandret dem til noe annet. Og de måtte fullstendig bli en fange, for ikke å handle slik som de ønsket å handle, men handle slik Gud ville de skulle handle. Han er den samme i går, i dag, og for evig.

¹⁶⁶ Har vi ti minutter til der, for å ta disse? [Broder Neville sier, "Amen."—Red.]

¹⁶⁷ Jeg vil ganske kort komme til en annen karakter. Jeg ser en foran meg nå. Hans navn er Josef. Han var en utvalgt sønn. Han var et perfekt bilde på Jesus Kristus. Han ble født en profet. Han var en profet, også. Skjønner? Og nå kunne han se visjoner. Og mens han enda er en liten gutt, så han en visjon av seg selv sittende på en trone, og brødrene hans bøyde seg for ham. Skjønner? Men legg merke til. Han ble . . . Han følte at han var en stor kar. Skjønner? Alle sammen . . .

¹⁶⁸ Men hva måtte Gud gjøre? Han har gjort det samme som Han gjorde med resten av dem. Fordi, Moses var en utfrier, Paulus var en utfrier, og nå var Josef en utfrier. Han reddet folket sitt fra hungersnøden.

¹⁶⁹ Hva måtte Gud gjøre med ham? Sette ham i fengsel, sette ham rett i fengselet. Ja, sir. Husk, han ble solgt av sine brødre, til en egypter. Og de solgte ham til Potifar. Og Potifar ga ham litt frihet, og, før du visste ordet av det, ble det tatt fra ham. Og der sitter han i fengselet, gråter, gråter. Gud måtte avkle det.

¹⁷⁰ Legg nå merke til. Men, hele tiden, tror jeg, han, i det fengselet, kunne han huske at visjonen sa at han skulle sitte på en trone, og brødrene hans skulle bøye seg for ham, fordi han visste at gaven hans kom fra Gud. Og han visste at det måtte skje.

171 Om vi bare kunne huske på det, og ifølge Guds Ord, at i disse siste dager kommer Han til å ha en Menighet, Han kommer til å ha et folk. Og disse ting som Han lovet, Han kommer til å gjøre det. Han sa Han ville, og vi lever i tiden. Vi er der. Han prøver bare å få oss til å bli virkelige fanger nå, lukket inne med Ham.

172 Dere har hørt den gamle sangen dere synger, “Og da er jeg en innestengt med Gud”? Jeg ønsker å bli innestengt med Gud. Nå, det er det jeg tenkte om dette. Bli innestengt med Gud, ikke noe annet, og dere bare beveger dere når Gud sier beveg dere. Dere gjør bare som Gud ber dere gjøre, ser dere, da er dere innestengt med Gud.

173 Husk nå, han tenkte. Han ble også en total fiasko, for seg selv. Alt som han visste, alt som han forsto, og alt, han ble en total fiasko. Det virket ikke. Han var satt i en situasjon hvor at ingen hørte på ham. Han var en fange. Skjønner? Han var satt i en situasjon, så vantro ikke ville tro. Ser du hva jeg mener? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Tjenesten hans hadde ingen effekt. Folket snudde hodene sine. De ville ikke bry seg noe om ham i fengselet. Hva godt ville tjenesten hans gjøre? Han kunne stå ved fengselsmurene og tale til dem; de ville gå videre nedover gaten. Skjønner? Men han ble en fange. Og Gud holdt ham, en fange, inntil hjulet rullet riktig. Sa, “Her er Min mann.” Glory! Total fiasko!

174 Til slutt, kom Gud til ham i fengselet. Slik som Paulus, som alle de andre, Han kom til ham. Og Han brukte gaven som Han hadde gitt ham, til å få ham ut derfra. Det stemmer. Han brakte ham fra fengselet hans. Hva gjorde han? Så snart Han brakte ham fra fengselet, ble han gitt makt av kongen, sin konge, som han satt ved siden av, som han var under. Han ble brakt fra fangehuset og gitt makt; til, hva enn han sa, måtte skje. Amen.

175 I fengselet sitt, husket han alltid, han var født med en hensikt. Han skulle sitte ved siden av en konge. Alle de andre skulle bøye kne for ham. Visjonen hans fortalte ham det. Amen. Men før visjonen hans kunne bli fullstendig oppfylt, hadde han blitt en fange. Amen. Og så ble han en hersker. Og da han kom fra fangehuset, og ble en fange av Guds Ord, så han bare kunne si det Gud la i hans munn til å si, da beveget Gud seg gjennom ham.

176 Legg merke til, at Moses hadde makt til å binde faraos prinser, på sin egen vilje. “Om du sier til dette fjellet, ‘Flytt deg.’” Han hadde makt til å binde faraos prinser. Enten de var diakoner, eller presbyter, eller de var representanter for staten eller hva enn de var. Han sa, “Jeg binder dere,” og de var bundet. Det var det. Han kunne gjøre det på sitt eget ord, for sin egen fornøyelse. Amen. Ære være Gud!

Åh, jeg har bare omkring tre minutter til, så jeg holder mitt ord.

¹⁷⁷ Nå finner vi ut, at han—han ble en Guds fange, fra en verdens fange. Fra . . . Paulus, på samme måten. Og Moses, på samme måten, fra en fange under sine egne tanker, til en Guds fange. Og da han kom ut, hadde han Guds makt. Og da han ble Paulus . . . Da den gamle tenkemåten, til Moses, overga han den og kledde den av, ble han en fange til Kristi Ord. Kunne bare bevege seg der . . .

“Du sier, ‘Kristus?’”

¹⁷⁸ “Han aktet Kristi vanære som en større skatt enn den i Egypt.” Så han var en Kristi fange, akkurat som Paulus var.

¹⁷⁹ Husk, alle tre var profeter. Skjønner? Og de måtte bli avkledd sine egne tenkemåter, for å bli en fange under Guds vilje og veier.

¹⁸⁰ Så husker vi, nå, at han hadde makt til å binde, på sitt eget ord. Han hadde makt til å løse, på sitt eget ord. Han kunne si, “Jeg løser deg, i min konges navn.” Amen. Faraο gjorde Josef til sin sønn.

¹⁸¹ Kristus gjør Sine, kjærlighetsfanger, Sine sønner. Og Han gir dem makt, den samme tingen som Han hadde. Johannes 14:12, “Den som tror på Meg, ser dere, de gjerninger som Jeg gjør skal han også gjøre. Endog mer enn dette skal han gjøre.” Nå Kristi kjærlighetsfanger får fullmakt av sin Konge, Som er Kristus. Amen. “Og sannelig sier Jeg deg, om du sier til dette fjellet, ‘Flytt deg,’ og ikke tviler i ditt hjerte, men tror at det du har sagt vil skje, vil du få det du sa. Om du blir i Meg, og Mitt Ord i deg; om du er bundet til Meg,” fordi Ham og Hans Ord er det samme. “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud. Ordet ble gjort kjød og dvelte iblant oss. Samme i går, i dag, og for evig! Om du blir i Meg,” ikke i *her* og *der*. “Bli i Meg, og Mitt Ord i deg; be om hva du vil, eller si hva du vil, vil det bli gjort for deg.” Han hadde makt.

¹⁸² Legg merke til, før han kom ut, måtte han bli tatt ut og barbert. Noen få ting måtte bli barbert av før han kunne møte kongen sin. Skjønner?

¹⁸³ Åh, Gud tar noen ganger folket Sitt ut slik som det, og barberer av noen av deres egne viljer, viser dem at de ikke bare kan gjøre hva de vil. Dere vet hva jeg mener. De har ikke—de har ikke frihet til å gjøre hva de vil. Før de kan komme til full makt og bli en kjærlighetsslave til Kristus, må de bli barbert og så presentert. Noen ganger tar Han dem til ørkenen, for å gjøre det, for å barbere dem. Og så tar dem ut, den salvede, for å oppfylle hensikten som Han har ordinert dem til å være. Ser dere hva jeg mener?

Brødre, vi er ved endetiden.

¹⁸⁴ Husk, alle andre tider, hva Han har gjort. Han har alltid måttet ta en mann og gjøre ham til en fange til Seg, forlate sitt eget. Han måtte forlate alt som han visste, glemme all sin opplæring, alt, for å kjenne Guds vilje, og for å følge Gud.

¹⁸⁵ Han kan ikke følge noe som mennesker må gjøre, og Gud, på samme tid. Det er for motstridende, mot hverandre. Du kan ikke reise øst og vest på samme tid. Du kan ikke gå til høyre og venstre på samme tid. Du kan ikke gjøre rett og galt på samme tid. Du kan ikke følge mennesker og Gud på samme tid. Nei, sir. Du følger enten Gud eller følger mennesker.

¹⁸⁶ Nå, da, om du følger Gud og har overgitt deg selv til Gud, da blir du en fange til den Gud, til det Ordet, til den viljen. Uansett hva noe annet sier, blir du en—en fange til Det.

¹⁸⁷ Hør. Vi er ved endetiden. Og jeg vil si dette med ærbødighet og respekt, som de siste par minuttene flyr avgårde. Se. Hva Gud, etter min mening, vil gjøre og må gjøre, og vil gjøre i denne siste tiden, er å finne et redskap for innhøstingen. Han må finne et redskap, for å treske bakken. Enhver bonde, når han går til innhøstingen sin, må han ha et redskap til å gjøre det med; sikkert, han må ha en skarp sigd eller noe, et redskap, til å treske ut kornet. Og høsten er moden.

¹⁸⁸ Gud, ta oss i Din hånd. Gjør oss tjenere av Din kjærlighet. Bruk oss som redskap, for å bringe erkjennelsen til denne syndefulle, elendige jorden som vi lever på i dag, at Jesus Kristus er den samme i går, i dag, og for evig.

¹⁸⁹ For meg selv, Gud, la meg bli en fange. Om alle mine brødre snur ryggen til meg, om alle vennene mine snur ryggen til meg, ønsker jeg å være en fange til Jesus Kristus og Hans Ord, at jeg kan bli bundet til Hans Ord, ved Den Hellige Ånd, å se Den Hellige Ånd bekrefte Guds Ord ved de samme tingene som Han sa ville bli gjort. Jeg ønsker å være en Jesu Kristi fange.

La oss be.

¹⁹⁰ Jeg lurar på, i kveld, med våre hoder bøyet, om den ambisjonen som vi har, om å være noe annet, eller kanskje om noe som vi kan tenke, være en egoistisk ting, lurar på om vi på en måte ikke kan legge det til side.

¹⁹¹ Jeg lurar på om en eller annen ung gutt her, i kveld, ser seg rundt, og sier, "Jeg vil bli, når jeg blir stor, vil jeg bli en *viss-viss* ting." Lurer på om du kan kjenne Guds vilje bevege Seg i ditt liv, og si, "Nei, nei. Uh-huh. Jeg—jeg. . . Mine ambisjoner er tapt nå. I de siste få dagene, har Den Hellige Ånd talt til meg. Jeg—jeg—jeg—jeg ønsker å gi meg selv til Gud, for å bli et treskeredskap i denne siste tid."

¹⁹² En ung jente som kanskje har ambisjoner om en fin damekarakter, eller—eller kanskje er en vakker liten frue, eller kanskje en dag å gjøre Hollywood til din karriere, jeg—jeg lurur på om du ikke er villig nå til å overgi din ambisjon i Nærværet av Gud og Hans Ord, hør Guds kall i ditt eget liv. Gud vet hvem du er.

¹⁹³ Jeg lurur på om det kan være en forkynner i nærheten, eller en tjener, en arbeider et sted i menigheten. Jeg bare kommer inn her, av og til. Jeg—jeg kjenner ikke en tredjedel av menneskene som sitter her, i kveld, men jeg. . . denne lille håndfull som er her. Jeg lurur på om det vil være en slik person, at du vil være villig til å si, “Jeg bryr meg ikke om hva noen sier. Jeg er Guds slave nå. Jeg—jeg—jeg skal forkynne Hans Ord, uansett. Jeg bryr meg ikke om hva, min—min organisasjon setter meg på utsiden, jeg vil likevel stå med det Ordet. Jeg—jeg vil gjøre det. Min vilje er Guds vilje. Guds vilje er min vilje. Jeg vil bli en Jesu Kristi fange. Ved Hans nåde og hjelp, vil jeg gjøre det.”

¹⁹⁴ Tenk på det, mens vi har våre hoder bøyet. Hvor mange har fått den ambisjonen, i kveld? Vil dere løfte hånden din. Det er min, også. Jeg overgir alt. Med hodene våre bøyet nå, sakte nå, mens dere tenker over det nå, mens dere ber.

Jeg overgir alt,
 Jeg overgir alt,
 Alt til Deg, min velsignede Frelser,
 Jeg overgir alt.

Jeg over- . . .

¹⁹⁵ Mener du det virkelig? “Jeg ønsker å bli en fange. Jeg. . . Ta meg, Herre. Ta meg ned til Pottemakerens hus, i kveld. Knus meg helt, og form meg på nytt, her nede.”

Til Deg, min velsignede Frelser,
 Jeg overgir alt.

¹⁹⁶ Himmelske Far, mens sangen fortsetter å spille, tenkte jeg at dette er det mest riktige tidspunktet, jeg—jeg bryter inn i sangen og snakker til Deg bare et øyeblikk. Mens folket tenker, “Jeg overgir alt,” Far, må vi gjøre dette, som om dette er vår siste mulighet til å gjøre det. La oss komme med oppriktighet, komme inntil Herrens bord, som det var, med vaskede klær, vaskede sjeler, vaskede viljer, vaskede ambisjoner, for å overgi oss selv.

¹⁹⁷ Og la Gud ta Sitt Ord, binde oss opp sammen med Det, Guds Ord. Og må Den Hellige Ånd ta oss nå, mens vi hører selen klikke rundt våre hjerter, “Fra i kveld av, tar Jeg deg på ditt ord. Ikke tenk dine egne tanker nå. Tenk Mine tanker. Tenk Min vilje. Jeg vil lede deg.” Gud, gi at det vil bli en erfaring for hver og en av oss.

198 Disse unge menneskene som sitter her; mann og kone; og noen som skal bli mann og kone. Det er eldre menn som sitter her, det er forkynnere, vært langs veien. Og, Herre, her er broder Neville, jeg, er kommet langt oppover stigen. Våre dager er talte nå. Våre skritt er blitt mer varsomme enn hva vi gjorde dem. Vi ser hvor vi setter foten. Vi er ikke så stødige, fysisk sett, som vi en gang var. Men, Herre, mens vi ser at jordelivet svinner hen, og ingen av våre steg er sikre uten at Du holder vår hånd.

199 Nå, Gud, ta oss, vil Du? Ta våre hjerter og vår vilje i Din Egen hånd, og la oss bli fanger, i kveld, til Ordet, til Kristus. Må vi leve gudfryktige liv her. Må disse kvinnene, disse unge kvinnene, disse unge mennene, gutter og jenter, overgi sine liv, Herre. Og må deres ambisjon bli ambisjonen om å tjene Jesus Kristus. Og la oss bli fanger under Hans Guddommelige nåde og vilje. Gi det, Herre.

200 Det er alt jeg vet å gjøre, Herre. Disse små oppbrutte ordene, og jeg—jeg stoler på at Du vil sette dem sammen, riktig. For, det er varmt her inne, og folk ønsker å høre, men det er veldig varmt. Og mange må gå hjem og dra på jobb tidlig. Men må disse frøene bare ligge i hjertene deres, “en fange.”

201 Gå hjem og si til kona, som de . . . før de gjør seg rede til å gå ned og be, denne ettermiddagen, eller denne kvelden, ved sengekanten, se over til hverandre, si, “Kjære, hva med det, i kveld? Har vi virkelig blitt fanger til Kristus og Hans vilje, eller—eller virker vi gjennom vår egen vilje?”

202 Må unge menn og unge kvinner, over alt, spesielt de som har hørt Budskapet, i kveld, spørre seg selv det samme spørsmålet, “Er jeg villig til å bli en fange, forsake mitt eget liv?”

203 “Han som redder sitt liv skal miste det, men han som vil miste Sitt liv for Min skyld skal finne det.” Far, vi vet, det er: bli en fange til Deg, miste vår egne ambisjoner og våre egne lyster, for å finne Dine, da har vi Ewig Liv. Gi det, Herre.

204 Det eneste jeg vet, er å overgi det nå i Din hånd. Og må det bli fruktbart og bringe frem viktige—viktige redskap til den siste tids høst, menn og kvinner, gutter og jenter, overgi seg til Guds fullstendige vilje, og bli Jesu Kristi fanger, til Hans kjærlighet, lenket med Guddommelige kjærlighetslenker til Kristus. Vi ber om det i Hans Navn.

Jeg overgir alt,

La oss stå.

Jeg overgir alt,

Alt til Deg, min . . . ? . . .

205 La oss bare si det igjen, med øynene våre lukket og hendene våre løftet.

Jeg overgir alt,
Jeg overgir alt,
Alt til Deg, min velsignede Frelser,
Jeg overgir alt.

²⁰⁶ Nå, om vi vil bøye våre hoder, og før avslutningssangen er sunget, *Ta det Navnet Jesus med deg*. Jeg vil spørre om—om denne broder her . . . jeg glemte navnet hans. Søsteren som vitnet om visjonen om mørket som kom over, som ble helbredet. Og husk, så bakover, dekket var borte. Hennes tro gjorde det. Du avslutter med bønn, vil du, broder? Og be om Guds velsignelser over oss.

EN FANGE NOR63-0717

(A Prisoner)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk onsdag kveld, den 17. juli, 1963, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org